

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Historia Pelagiana Et Dissertatio De Synodo V.
Œcumenica In Qua Origenis ac Theodori Mopsuesteni
Pelagiani erroris Auctorum justa damnatio exponitur, &
Aquilejense Schisma describitur**

Noris, Enrico

Patavii, 1708

Cap. 10. Cœlestinus Pontifex S. Augustini reprobatores compescit, ac
Pelagianos damnat. Mors ejusdem. Cassianus à S. Prospero confutatur.
Semipelagiani ab eodem descriptio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72486](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72486)

bantur, satisfaciens mihi quondam frater & confacerdos meus Dominus Joannes literas misit, quibus nitebatur ostendere, eos Ephesinæ Synodi definitionibus contradixisse, & velut ex eadem Synodo certa nobis, quibus ipsi obstitarent, capitula destinavit. Inter alia autem scriptum illic continebatur, de *Adæ animâ*, quia in peccato mortua non fuerit, eò quòd Diabolus in cor hominis non ingreditur, & si quis hoc dixisset, anatHEMA esset. Ille verò codex transmissus à Joanne Patriarchâ Constantinopolitano non erat codex continens acta Synodi Ephesinæ, ut contrariæ sententiæ auctores existimarent, sed codex contrâ quendam Athanasium Presbyterum ex Epist. 14. ad Narsem. Neque oppositum docet lib. 7. Epist. 47. ad Anastasium Antiochenum dum scribit: *Sed quia ex annotatione hæretici codicis, qui ad me ex regiâ urbe transmissus est, agnovi hoc, quòd quedam capitula catholica cum hæreticis fuerant reprehensa, nempe signis, & annotationibus à Pelagiano appositis, de quibus lib. 5. Epist. 14.*

His omnibus accedit, Theodotum Patriarcham Antiochenum in Orientalium Patrum Synodo Pelagianos damnasse, ut cap. 4. observavimus; undè Joannem etiam ejusdem immediatum successorem eadem cum Theodoto sensisse non dubito, præsertim cum Nestorius ipse ejusdem Ecclesiæ Antiochenæ Presbyter originale peccatum minimè negaverit, teste Sancto Cœlestino Papa in literis ad ipsum Nestorium datis. Hoc argumento solidè probatur, Orientales Episcopos canonem pro Pelagianis non scripsisse, quos paulò antè in Synodo concordî sententiâ damnarent. Hæc autem à me scripta sunt, ut vel minimam honoris umbram Pelagianis Ephesi desuisse monstrarem; in eâ enim Synodo tum à Catholicis, tum à Schismaticis, tanquam humani generis pellis ejecti, non dare suffragia, non causam dicere, non loqui permitti sunt. Orientales enim probè norant, jam illos à quatuor Romanis Pontificibus esse damnatos, expulsos ab Attico Constantinopoli, à pluribus Conciliis Africanis proscriptos, & paulò antè à semet in Synodo à Theodoto Antiochiæ habitâ erroris notatos. Damnata igitur in Synodo Ephesinâ unâ cum Nestorianâ hæresi Pelagianâ, Sanctus Prosper vir sanè lepidi, & arguti ingenii utriusque hocce epitaphium inscripsit.

EPITAPHIUM

Hæreseos Nestoriana, & Pelagiana.

*Nestoriana lues successi Pelagiana,
Quæ tamen est utero progenerata meo.
Infelix misera genitrix, & filia nata,
Prodivi ex ipso germine, quod peperit.
Nam fundare arcem meritis prior orsa superbis,
De capite ad corpus ducere opus voluit.
Sed mea dum proles in summa armatur ab imis,
Congrua bellandi tempora non habuit.
Et consanguinea post tristia vulnera fraudis,
Aspera conservi prælia sine pari.
Me tamen una dedit vitam sententia letho,
Illa volens iterum surgere, bis cecidit.
Mecum oritur, mecum moritur, mecumque sepulchrum
Intrat, & inferni carcere ima subit.
Quò nos præcipites insana superbia mergit;
Exutas donis, & tumidas meritis?
Nam Christum pietate operum, & mercede volentes
Esse Deum, in capitulis federe non stetimus.
Sperantesque animi de libertate coronam,
Perdidimus, quam dat gratia, justitiam.*

*Quique igitur geminæ miseris busta ruina,
Ne nostro exitio confociare, cave.*

*Nam si, quæ Domini data munera serò fattur,
Hæc homini credis debita, noster eris.*

Sanè decuit consanguineas hæreses eodem ictu, eodemque loco decumbere. Nestorius propè Antiochiam in suburbano Sancti Euprepîi monasterio vivere jussus quadriennio ibidem degit. At cum pessimæ doctrinæ peste singulos quosque afflaret, Joanne Antiocheno curante Oasim exul deportatus fuit. Erat ea Marmaricæ urbs in confiniis Ægypti. Ibidem vivebat anno 439. teste Socrate lib. 7. cap. 34. ubi de Nestorio ait: *Eriamnum depositus, & in exilium actus Oasim incolit.* Scribebat autem ista Socrates ex cap. 48. Theodosio Aug. XVII. Cos. Quas postea calamitates ex barbarorum incurfione, ac frequenti mutatione exiliû justo Dei judicio perpassus fuit, antequam turpi exitu vitam finiret, recitat Evagrius lib. 1. cap. 7. Nestorio ergo intrâ monasterii septa conclusio Julianus cum collegis in Italiam reversus quid postea tentarit, inferius exponemus.

CAPIT X.

Cælestinus Pontifex Sancti Augustini reprehenses compeccit, ac Pelagianos damnat. Mors ejusdem. Cassianus à Sancto Prospero confutatur. Semipelagianorum ex eodem descriptio.

DUm hæc in Oriente adversus Nestorium gerebantur, Semipelagianorum factio in Galliis dies augebatur. Horum petulantiam postremi duo libri ab Augustino paulò antè obitum ad Prosperum, & Hilarium transmissi non modò non represserant, sed insolentiores quoque in Sanctum Doctorem longè reddiderant; nam passim Augustinum traducere illis familiare erat, quasi nimio disputandi fervore contrâ Pelagium abreptus in periculosos excessus exorbitasset. Quare Prosper, & Hilarius, qui Augustini libros adversus calumniantium insultationes defendendos susceperant, non magis de ejusdem, quàm de Ecclesiæ totius auctoritate solliciti, cum per se validissimo tot hostium impetui obviam ire posse diffident, Romam ad Cælestinum Papam profecti novorum Sancti Augustini hostium conatus, insidias, ac consilia eidem exposuere. Cælestinus de sui quondam amicissimi Antistitis honore anxius gravi referipto hominum audaciam compressit datis ad Galliæ Episcopos literis, in quibus eisdem acriter increpuit, qui tantum licentiæ nescio quibus Presbyteris darent: *Timeo, inquit, ne committere sit hoc tacere, timeo ne magis ipsi loquantur, qui permittunt illis taliter loqui. In talibus causis non caret suspitione taciturnitas, quia occurreret veritas, si falsitas displiceret. Merito nanque causa nos respicit, si cum silentio fapeamus errori. Ergo corripiantur hujusmodi, non sit his liberum habere pro voluntate sermonem, desinat Ecclesiarum quietem inquietudo turbare.* Postea Semipelagianorum adversus Prosperum, & Hilarium conatus fugillans, totus in Augustini laudes effunditur: *Nec tamen, ait, mirari possumus, si hæc ergà viventes hi nunc tentare audent, qui nituntur etiam quiescentium fratrum memoriam dissipare. Augustinum sanctæ recordationis virum pro vitâ suâ, atque meritis in nostrâ communionem semper habuimus, nec unquam hunc sinistra suspitionis saltem rumor aspersit, quem tanta scientiâ olim fuisse meminimus, ut inter Magistros optimos etiam*

Anno
432.

etiam à meis semper decessoribus haberetur. Bene ergo de eo omnes in commune senserunt, utpotè qui ubique cunctis, & amori fuerit, & honori, undè resistendum talibus, quos malè crescere videmus.

Cœlestinus Apostolicâ auctoritate adversus Semi-pelagianos Augustini doctrinâ defensâ, paulò antè obitum contrâ Nestorianos, & Pelagianos eâdem die ternas literas exaravit datas Idibus Martii anno 432. In primis gratulatus Maximiano Byzantii in Nestorii locum suffecto, eundem his contrâ Pelagianos instruxit: *Locum impietas novella non habeat, & compresso olim per totum Orbem sua damnatione noto Cœlestiano errori à tuâ vigilantia resistatur, ut quicumque hujus dogmatis sunt sequaces ab omni societate repellantur. Obsistat illis per te Spiritus sanctus his in omnibus, qui ad has quasque conantur provincias pervenire, ne eorum insipia prædicatio resurgat, obsiste eis, ita enim, ut damnentur, quocumque perveniunt, innotescunt, & tanquam non illis sententia toties repetita sufficiat, longinquas terras, remotasque provincias inquietant.* Eâdem etiam die leguntur scriptæ literæ ad Constantinopolitanos, in quibus de Pelagianis Nestorii sociis, inquit: *Assueverunt inter alios nec deseruerunt eum Cœlestiani iniquitatis operarii. Habuit ergo secum sui Magistros exilii, habuit huiusce rei perfectos tyro Doctores, nam separare difficile est, quos scelera junxerunt, quia majore ligantur glutino fœdera vitiorum. Quis tandem horum finis est? nempe ille, quem legimus: irridebit illos Dominus, & erant post hæc decedentes sine honore in contumeliâ inter mortuos in æternum &c.* In Epistolâ verò ad Sanctam Synodum ait: *Quod loquimur Cœlestianorum testantur exempla, quod ipse de Synodo huc usque gesserunt.* Verùm intrâ paucos dies, nempe V. Idus Aprilis Cœlestinus obiit magno apud Ecclesiam, & Augustini cultores præsertim sui desiderio relicto, quippè qui contrâ Pelagianos Synodum animavit, ejus sectæ Episcopos suis sedibus exclusit, & sectæ quoque Magistrum Cœlestium è conspectu amotum totâ Italiâ eiecit. Hic idem Sancti Augustini jam inter superiores se Pontifice relati primus Romanorum Præfulum doctrinam consecravit, habuitque cum illo literarum commercium, ut ex Epist. 261. patet, in quâ Augustinus animi sui angore in causâ Antonii Fussalensis Cœlestino patefacit. Epistolam etiam Augustini 62. Condiacano Cœlestino inscriptam cum alterâ annexâ ad hunc eundem Cœlestinum, qui ex Romanæ Ecclesiæ Diacono Pontifex evasit, datam existimo, nam missa est per *Abinum acoluthum*, quando idem anno 418. literas ad Sixtum ejusdem Romanæ Ecclesiæ presbyterum detulit ex Epist. 104. & 105. Utraque verò Epistola Cœlestini scilicet, ac Sixti Hipponem Augustino absente delata fuerat, ut ex responsione Sancti Doctoris intelligitur initio Epistolæ 62. ad Cœlestinum, ait: *Quamvis longè absens fuerim, quando per Projectum Clericum ad me directâ Hipponem Sanctitatis tuæ scripta venerunt.* Etenim Cæsaream usque perrexit, uti cap. 15. lib. 1. nobis narratum est. Laudata Augustini Epistola eximium ejusdem ergâ Cœlestinum amorem ostendit. Sed de his accuratius agent eruditissimi, ac doctissimi Patres nobilissimæ Benedictinæ Familiæ in nova voluminum Augustinensium editione, quam grandi apparatu, majorique Reipublicæ Ecclesiasticæ utilitate Parisiis ad D. Germani à Pratis adornant, dum Epistolas Sancti Doctoris huc usque præpostero ordine locatas suo loco restituent, additisque notis ultrâ eruditorum vota (mirum enim dictum est, quanto labore operi diu, noctuque incumbant) illustrabunt. Cœlestino successit Sixtus III.

qui antè annos quatuordecim sub Zosimo primo in Pelagianos anathema pronunciaverat, Sanctorum Augustini, & Alipii amicus, ut ex Epist. 104. cognoscitur.

Massilienses tamen in Galliâ Cœlestini literis haud repressi sunt, sed commendatam in illis dicebant priorum Sancti Augustini voluminum doctrinam, non verò approbata ea, quæ ad Adrumetinos, & paulò post ad Prosperum, & Hilarium scripserat. Collationes etiam Cassiani passim per totam Galliam non modò legebantur, sed acriter defendebantur. Quare Prosper Semipelagianorum audaciâ obviam eundem ratus volumen emisit, quod contrâ Collatorem inscripsit, in quo ea, quæ Cassianus in decimâ tertiâ Collatione ad Lerinenses perperam de divinâ gratiâ docuerat, vellicat, ac confutat. In præfatione quidè Semipelagianos Lerinenses, & Massilienses Monachos Cassiani describit, ut postea dicemus. Ille autem statim pro Sancto Augustino se in arenam descendere profitetur inquit: *Gratiam Dei, quâ Christiani sumus, quidam dicere audent à sanctæ memoriæ Augustino Episcopo non rectè esse defensam, librosque ejus contrâ errorem Pelagianum conditos immoderatis calumniis impetere non quiescunt.* Testatur autem Prosper se unum Cassianum arguere, quòd illis omnibus in sanctarum scripturarum studio præstaret, & disputandi usu excelleret inter eos, quibus cum debebat. Porro duodecim Cassiani assertiones eo in opere examinat, quarum indicem versùs finem subnectit, & uti ab Augustini encomiis ejus libri initium fecit, ita & delatis Augustino laudibus eundem conclusit, argutè adversarios irridens, qui Cœlestini Papæ approbationem prioribus tantùm Augustini libris applicandam esse contenderent. Quò verò Sixti Pontificis animum ad favorem Augustinianæ doctrinæ inclinaret, hæc scribit: *Confidimus Domini protectione præstandum, ut quod operatus est in Innocentio, Zosimo, Bonifacio, Cœlestino, operetur & in Xysto, & in custodiâ Dominici gregis hæc sit pars gloriæ huic reservata Pastori, ut sicut illi Lupos abigere manifestos, ita hic depellat occultos: illo auribus suis doctissimi senis insonante sermone, quo collaborantem secum hortatus est.* Laudatque Augustini verba ad eundem Sixtum Epist. 104. brevissimâ postea peroratione concludens ait: *Sufficienter, ut arbitror, demonstratum est, reprehensores Sancti Augustini & vana objicere, & recta impugnare, & prava defendere, prempriorumque armis intestinum bellum moventes divinis, atque humanis constitutionibus rebellare &c.* Hæc autem scripsisse Prosperum circa annum 433. colligitur ex iis quæ de Augustino tradit in præfatione: *Viginti amplius annis contrâ inimicos gratiæ Dei Catholica acies hujus VIRI ductu pugnat, & vincit.* Cùm Augustinus anno 412. ut lib. 1. cap. 4. dictum est, Pelagianos impugnare cœperit, palam fit, Prosperum contrâ Collatorem scripsisse ad annum 433. Nonnulli arbitrantur hoc tempore Cassianum non fuisse superfitem, quasi Prosper mortuo insultare voluisset, quo vivente calamo timoris gratiâ pepercisset. Vido illos cum Vossio lib. 1. cap. 7. Gennadium auctorem dare, qui in lib. de Viris Illustr. cap. 61. de Cassiano ait: *Rogatus à Leone Urbis Romæ Episcopo scripsit adversus Nestorem de Incarnatione Domini libros septem, & in his scribendi apud Massiliam, & vivendi finem fecit.* Hosce verò libros scriptos anno 430. patet, nam nondum damnato Nestorio editi sunt, hoc est antè annum 431. Certè Cassianus lib. 1. de Incarnat. cap. 3. meminit literarum Nestorii pro Episcopis Pelagianis ad Cœlestinum hæc scribens: *Intercessionibus suis Pelagianistarum quærelas foret,*

Anno
432.

L

& scrip-

& scriptis suis causas illorum adserit, quibus Nestorii literis Cœlestinus responsum dedit anno 430. III. Idus Augusti. At scripsisse Prosperum vivo adhuc Cassiano ex ipsomet Prospero habemus, qui de eodem ita loquitur: *Unius potissimum definitionem, quem non dubium est illis omnibus in sanctarum scripturarum studio præstare, referemus. Item: Vir quidam sacerdotalis ordinis, qui disputandi usu inter eos, quibus cum egit, excelsit, Abbatem quendam introducit &c.* Quod verò Prosper diù distulerit scriptis Cassianum confutare, hoc ipsius modestiæ, & erga hominem totâ Galliâ celeberrimum reverentiæ dandum est; nam vivo adhuc Augustino impugnasse illum Cassiani collationes ex Epistolâ ad Rufinum ad annum 429. probavimus. Imò in Chronico ad hunc ipsum annum Theodosio XIV. Cos. Cassiani ut adhuc superstitis mentionem satis honorificam facit, quo iterum argumento Vossii sententia confutatur; si tamen illa Prosperi manu scripta sunt, de quo viri eruditi dubitant, cum in multis codicibus non legantur.

Nonnulli eo ferè tempore quindecim breviores sententias, & has prorsus absurdas publicarunt veluti ab Augustino assertas, ut tali commento, & detestationem ejus, quem impeterent, obtinerent, & ab his, quæ infamassent, curam exterriti Lectoris averterent. At idem Prosper, qui mortuo Augustino totius belli onus subjerat, edito libello, quem *ad capitula Gallorum responsiones* vocavit, calumniarum nebulas procul ab Augustino amovit. Hoc autem opusculum post librum contrâ Collatorem editum existimo, quod initio illius contrâ Cassianum se scribere protestatur omittens interim, *quæ vulgus, inquit, ignobile, & procax ineptiorum loquacitas intemperanter effundit.* Itaque Prosper veluti Augustini interpres, & defensor in ore famæ versabatur; quare Camillus, & Theodorus Genueses Presbyteri cum quibusdam difficultatibus in libro Sancti Augustini de prædestinatione SS. premerentur, per literas Prosperum convenientes dubiorum solutionem rogarunt, quibus è vestigio Aquitanus noster satisfecit misso volumine inscripto: *Ad excerpta Genuesium responsiones.*

Hi quidem, contrâ quos Prosper pro Augustinianâ doctrinâ acerrimè depugnavit, superiori sæculo Semipelagiani vulgò dicti sunt; Undè apud plerisque rerum Ecclesiasticarum minus peritos tanquam hæretici traducuntur, cum tamen Catholici viri fuerint, & literarum famâ, ac sanctitatis opinione illustres; quæ quidem quamvis cap. 2. paucis insinuaverim, operæ pretium duxi, hæc ipsa fusiùs ex Divo Prospero ostendere, præsertim cum in sequenti capite probaturus sim, Faustum Abbatem Lerinensem, ac Vincentium sub eo Monachum ad Semipelagianos accessisse, & Sancti Augustini sententiam de prædestinatione gratiâ impugnasse; nam video plerisque ægrè ferre, Vincentium Semipelagianis accenseri, quasi eâ ratione inter proscrip̃ta hæreticorum capita reponatur. Quare ut hominum censuras fugiam, vel saltem mitigem, simulque invidiam declinem, Semipelagianorum doctrinam, sanctitatem, ac consilia ex Prospero describam; hic enim, cum eisdem convixerit, ac sæpiùs pro suo Augustino manus conseruerit, suis coloribus illos affabre delineavit. Ille ergo licet durius Semipelagianos excepit, nusquam tamen eosdem hæreticos nuncupavit, sed Orthodoxi eos dogmatis professores planè affirmavit. Scribit cap. 33. contrâ Collatorem: *Quis hæc prædicari à Catholicis inter Catholicos crederet, nisi ea, quæ in colluctationibus domesticis sæpè defensa sunt,*

etiam scripta legerentur. Idem in Epistolâ ad Augustinum ait: *Quicquid etiam in libris contrâ Julianum ab ipso sub hac quæstione objectum potentissimè debellasti, hoc totum ab istis sanctis intentiosissimè conclamatur.* Et versùs finem addit: *Quorum tam abrupta defensio primùm propter ipsos metuenda est, ne tam claris, tamque egregiis in omnium virtutum studio viris spiritus Pelagianæ impietatis illudat. Deinde ne simpliciore quique, apud quos horum magna est de probitatis contemplatione reverentia, hoc tutissimum sibi asiment, quod audiunt eos, quorum auctoritate sine iudicio sequuntur, asserere.* Quanto autem in honore essent ob vitæ sanctimoniam vulgò de ipsis jactatam in eadem epistolâ hæc significat: *Possumus quidem ad credendum esse constantes, sed ad auctoritatem talia sentientium non sumus pares, quia multum nos & vitæ meritis antecellunt, & aliqui eorum adepto nuper summo sacerdotii honore supereminent, nec facillè quisquam præter paucos perfectæ gratiæ intrepidus amatores tantis superiorum disputationibus ausus est contraire.* Tantâ quidem auctoritate apud universos pollebant, ut pauci tantum, quibus Dei magis, quàm hominum gratia cordi erat, eisdem se se opponere auderent. Imò licet nulli eorundem opiniones abhorrerent, hominum tamen potentiam reveriti id publicè contestari pertimescebant. Ceteri autem Semipelagianorum famâ permoti pedibus in illorum sententias ibant: hæc scribente eodem Prospero ad Augustinum: *Multos reverentia eorum aut inutili cobibet silentio, aut incurioso ducit assensu.* Cum tamen scient, quantâ in æstimatione Augustinus ubique Orthodoxarum gentium esset, quò citrà invidiam ejusdem scripta censuræ subicerent, publicabant se in uno, aut altero tantum dogmate ab Augustino discedere; in cæteris verò ejusdem doctrinam non modò se tenere, verum etiam admirari. Hujus quoque testis venit Prosper, cujus verba dedimus cap. 2. Novo autem commento, ac subdolo consilio securiorem sibi ad Augustinum oppugnandum aditum faciebant; etenim quædam dicebant se non probare, quæ Augustino æstu disputationis abrepto exciderant, commendare verò alias ejusdem sententias, quas procul ab omni impetu veluti pacatâ, ac tranquillâ mente docuerat; id ferè ubique in ore habentes, nempè se Apostolicæ Sedis contrâ Pelagianos decreta ad minimum usque jota admittente, tantam autem reverentiam Augustino se nec posse præstare, nec debere. Hæc de Semipelagianis scribuntur in cap. 3. Epistolæ nomine Cœlestini Papæ ad Episcopos Galliarum datæ: *Quia nonnulli, qui catholico nomine gloriantur, in damnatis autem hæreticorum sensibus seu pravitate, seu imperitiâ demorantes piissimis disputatoribus obviare præsumunt, & cum Pelagium, atque Cœlestium anathematizare non dubitent, Magistris tamen nostris, tanquam necessariū modum exceleserint, obloquuntur, eaque tantummodò sequi, & probare profitentur, quæ sacratissima Beati Apostoli Petri Sedes contrâ inimicos gratiæ Dei per ministerium Presulum suorum sanxit, & docuit, &c.* Quâ quidem contestatione & famæ, ac suæ ipsorum sententiæ callidè consulebant, dum se & Catholicos, & Apostolicæ Sedis obsequentes profitebantur.

At Sanctus Prosper, cum optimè intelligeret in Semipelagiano bello, non modò cum hostium doctrinâ, verum etiam cum vulgi de eisdem opinione sibi luctandum esse, antequàm cum Cassiano adversarii agminis

agminis Duce manum confederet, paucis significavit, quod hominum genus impugnandum suscepisset; ita ergo præfatur. [Gratiam Dei, quæ Christiani sumus, quidam dicere audent à sanctæ memoriæ Augustino Episcopo non rectè esse defensam, liberosque ejus contra errorem Pelagianorum conditos immoderatis calumniis impetere non quiescunt: *quorum intus inverstrepens domestica malignitas non minus spernenda esset, quam foris latrans hæretica loquacitas, nisi ejectis extrà ovile Dominicum Lupis sub nomine ovium suffragarentur, essentque hujusmodi, ut ordo eorum in Ecclesiâ, nec ingenia despicienda esse videantur.* Siquidem HABENTES SPECIEM PIETATIS in studio, cujus virtutem distentur in sensu, *trahunt ad se multos ineruditos, & non habentia spiritum discretionis corda conturbant; atque in eum statum deducere causam Ecclesiæ moliuntur, ut dum nostros affirmant non veraciter pro gratiâ locutos, inimicos gratiæ persuadeant injustè damnatos esse.* Non ergo negligendum est hoc malum, quod ab occultis, pravisque feminibus augeatur quotidie, & ab ortu suo latius, longiusque distenditur; sed studendum est, quantum Dominus adjuvat, ut FALLACIUM CALUMNIATORUM HYPOCRISIS detegatur, qui ex ipsâ injuriæ magnitudine, quam in uno cunctis, ac præcipuè Apostolicæ Sedis Pontificibus intulerunt ab INDOCTIS, ET PARUM CAUTIS EXCELLENTIORIS SCIENTIÆ JUDICANTUR, & mihi sero, perversoque successu facilem mendacio consensum eliciunt, quia REVERENTIAM SIBI PRÆSUMPTIONE pepererunt. Nec enim, cum sint BONÆ OPERATIONIS VIRI, creduntur ullo modo tarditate intelligentiæ aut temeritate judicii in superflua querelâ conclamationem potuisse prorumpere, & non potius MAGNO INGENIO, AC VEHEMENTI STUDIO laborasse, ut SUBTILISSIMI TRACTATORIS disputationibus comprehensis CENSURA nunc restrictior, & inspectio sagacior inveniret, quod antea secutus favor, & benignitas incuriosa non viderat. Undè ergo hæc diligentia tam severi emerfit examinis? undè in hanc austeritatem supercilium tam tetricæ frontis seraravit, ut mensuras sensuum, pondera locutionum numeros syllabarum INSIDIOSUS SCRUTATOR eventilet, magnumque se aliquid conficere præsumat, si Catholico Prædicatori notam erroris affigat? Quasi incognitum aliquid opus, & quod hæctenus latuerit impetatur, ac non illa his moribus doctrina lanietur, quæ novorum hæreticorum commenta disjecit, & Diabolicum tumorem Pelagianæ elationis elisit. Viginti amplius annis contra inimicos gratiæ Dei Catholica acies HUIUS VIRI ductu pugnat, & vincit. Vincit dico, quia non patitur respirare, quos vicit, & in quorum excidium unam cunctorum Sacerdotum manu sententiam scripsit. Pulsi Pontificio, & communione privati querantur quasi de felicitate nostræ victoriæ, & arment linguas suas, quia exulare à veritate, quam cives esse Ecclesiæ maluerunt. NOSTRI AUTEM CONCORPORALES, & PARTICIPES GRATIÆ CHRISTI cur de his armis, quibus communis fides est defensata causantur? Cur bellum confectum retractant, & munitiones securæ dudum pacis infirmant? An victores displicent, & victi placent? Tantâque insolentiâ damnati foventur errores, ut Auctores nostri pulsentur, & Judices. An verò ita se NOVORUM CENSORUM norma exactior temperavit, ut nulla eorum, quæ excisa sunt asserat, & quædam ex his, quæ defensa sunt, respuat? Ecce salvâ Catholicæ pace victoriæ, salvâ indissolubilium reverentiâ

decretorum parati sumus PATRONOS DOCTRINÆ EMENDATORIS audire, & circumcisas ab omni errore lineas subtilissimæ discretionis agnoscere. Constituitur in medio quod de NOVIS emerfit INGENIIS, Hæc magnus Augustini defensor.

Idem etiam in eodem opere contra Collatorem postquam Semipelagianorum opiniones illorum Magistro Cassiano expugnasset, in eisdem rursus invehitur à capite 41. ubi fusiis eorum conatus, & artes pluribus exaggerat, quæ quidem omnino legenda sunt; non possum tamen ejusdem perorationem omittere; Sufficiens, inquit, ut arbitror demonstratum est, REPREHENSORES S. AUGUSTINI & vana objicere, & recta impugnare, & prava defendere, PEREMPTORUMQUE ARMIS INTESTINUM BELLUM MOVENTES divinis, atque humanis constitutionibus rebellare. Quorum tamen, dum adhuc non sunt à FRATERNA SOCIETATE divisi, toleranda magis est intentio, quam desperanda correctio, donec Dominus per Ecclesiæ Principes, & legitimos judiciorum suorum ministros hæc, quæ PER PAUCORUM SUPERBIAM, & QUORUNDAM IMPERTIAM sunt turbata, componat &c.

Hæc Prosper, cujus fides in dubium à nemine revocari potest, cum constet, adeo esse antiquiorem Prosperum, ut aliqua etiam temporis parte coætaneus fuerit Augustini, habueritque cum illo literarum, & doctrinæ familiare commercium in iis præsertim quæstionibus, quæ cum Semipelagianis disputabantur, cum convixerit Semipelagianis, & in eâ vitæ, ac conventionum consuetudine quid sentirent, aut in quo dissentirent vel ab Augustino, vel ab Ecclesiâ quasi oculis usurparit suis, cum nemo unquam ardentius eorum errores insectatus sit, nemo acrius egerit causam Augustini postea defuncti, ut videatur illius & arma, & vices gessisse ad tuendam, quam veluti deposito acceperat ejus doctrinam. Hæc testatur, seu melius fatetur Pater Franciscus Annatus lib. 2. sui Aug. vindicati cap. 5. §. 2. cui fideli echo concinit ex eadem familiâ Pater Stephanus Decamps lib. 3. de Hæc. Jansen. disput. 7. cap. 1. num. 2.

CAPUT XI.

Faustus Abbas Lerinensis, & Vincentius Monachus ambo Semipelagiani. De Vincentio Lerinensi id pluribus contra vulgarem opinionem ostenditur.

Hoc ipso anno 433. Faustus, qui postea Rejorum Episcopus duos contra Sanctum Augustinum libros scripsit, electus est Lerinensium Abbas, ut dicemus, qui quod plurimos Augustino hostes fecit, stylum ad alia proferantem sistit, ut de hoc Sancti Doctoris adversario pauca præmittamus, quæ minus diligenter ab aliis observata sunt, præsertim cum Baronius ad annum 490. plura de Fausto congerat, quæ suis, quoad fieri poterit, temporibus assignabimus. Faustus eandem, quam Pelagius habuit patriam, nempe Britanniam; etenim Sidonius, qui supra cæteros Fausti cultor fuit, hæc ad eundem scribit lib. 9. Epist. 9. *Legi volumina, quæ Rjochatus Antistes, ac Monachus, atque istius mundi bis peregrinus Brit. annis tuis pro te reportat.* Sanctus Avitus Episcopus Viennensis, qui Fausto convixit in Epistolâ ad Regem Burgundionum Faustum Britannum ortu affirmat. Juventam optimis disciplinis dicavit; Philosophiæ præsertim se totum addixit, à cujus studio neque inter Lerinensis eremi squallores animum revocavit; hæc Fausto scribit idem Sidonius de philosophiâ loquens: *Hæc ab annis vestra jam dudum pedis-*